

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE, Dertiende Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 26 NOVEMBER 2012 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer :

Griffie nummer : 3595

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

6206

1. _____, chauffeur, geboren te _____ op _____ wonende te _____

6207

2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____ wonende te _____

6208

3. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____ wonende te _____

Verdacht van :

Te

A. De eerste, de tweede en de derde, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek.

Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vermeld decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld :

namelijk het verhuren en ter beschikking stellen van twee kamers in het pand _____ te _____

_____ van 18 mei 2009 tot 15 juni 2009, daar waar het pand reeds ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard op 7 mei 2009 (_____).

B. De eerste en de derde, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek.

2° blad

bij inbreuk op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentekamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als evenwel onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vermeld decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld;

namelijk het verhuren, minstens ter beschikking stellen van een kamer in het pand _____ te _____ van 15 augustus 2009 tot en met 15 december 2009, daar waar het pand reeds ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard op 7 mei 2009 en met de strafverzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (_____).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde: ligging: _____

aard en oppervlakte: _____

wijk en nummer van het kadaster: _____

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: _____

die de eigendomsitel hebben verkregen krachtens de notariële akte van 30 juli 2009 verleden door notaris _____, notaris te _____.

1. PROCÉDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 15 oktober 2012, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te _____ onder de _____
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 15 oktober 2012:

- de Wooninspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest in zijn herstellvordering, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere advocaat te Gent, die besluiten houdende een aangepaste herstellvordering neerlegt;
- het Openbaar Ministerie in de persoon van _____ substituut-Procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis.

3° blad

De eerste beklagde , de tweede beklagde en de derde beklagde , hoewel behoorlijk en rechtsgeldig gedagvaard, verschenen niet ter terechtzitting en werden evenmin vertegenwoordigd, aldus verstek latend.

2. FEITENRELAAS

2.1

Eerste en tweede beklagde zijn sedert 1992 eigenaars van het pand gelegen te , kadastraal gekend als . Krachtens notariële akte de dato 30 juli 2009 verkreeg de derde beklagde de eigendom.

De woning betreft een gesloten bewoning bestaande uit een gelijkvloers en een eerste verdieping onder een zadeldak. Het pand omvat twee kamers en gemeenschappelijke ruimtes. Voor minstens één van deze functies (keuken/toilet/bad/douche) zijn de bewoners afhankelijk van de gemeenschappelijke voorzieningen, waardoor deze twee woongelegenheden voldoen aan de definitie "kamer" zoals bepaald in het Kamerdecreet van 4 februari 1997.

Deze eensgezinswoning werd zonder stedenbouwkundige vergunning omgevormd naar een kamerwoning.

2.2 Strafdossier

Op 06 maart 2009 werd een kwaliteitsonderzoek uitgevoerd door Wonen-Vlaanderen. Gelet op de vastgestelde tekortkomingen die een effectieve bedreiging vormden voor de veiligheid en de gezondheid van de bewoners, werd de woning op 7 mei 2009 ongeschikt en onbewoonbaar verklaard bij besluit van de burgemeester van (stuk 22 e.v. strafdossier).

Op 18 mei 2009 stelde de woninginspectie vast dat de gezinswoning (die zonder vergunning werd omgevormd naar een kamerwoning), uit twee woongelegenheden bestond en dat noch deze woongelegenheden noch de gemeenschappelijke delen van het gebouw beantwoordden aan de (minimale) kwaliteitsvereisten van de artikels 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet. Tal van technische gebreken werden vastgesteld (zie stukken 4 e.v. strafdossier).

De beide kamers werden verhuurd aan een zestal Portugese bewoners die evenwel geen verklaring wensten af te leggen uit schrik voor mogelijke gevolgen.

4° blad

Eerste beklagde verklaarde op 26 augustus 2009 aan de politiediensten dat hij het pand destijds heeft verhuurd aan 2 Portugezen voor de 250 euro per maand. Er was naar eigen zeggen een schriftelijke huurovereenkomst opgesteld, doch eerste beklagde weigerde deze over te maken nu hij geen eigenaar meer was. Betrokkene gaf verder te kennen niet over de financiële middelen te beschikken om de gebreken te herstellen (stukken 77 en 78 strafdossier).

De derde beklagde werd meermaals door de Wooninspecteur aangeschreven met oog op verhoor, waaraan derde beklagde geen gevolg gaf (stuk 83 strafdossier).

Bij een hercontrole in opdracht van het ambt van de Procureur des Konings kon derde beklagde op 21 november 2011 wel worden aangetroffen en verhoord. Hij stelde nog geen werken te hebben uitgevoerd omwille van het feit dat hij nu pas een lening kon aanvragen bij de bank (stuk 91).

2.3 Strafdossier

Op 11 december 2009 werd er door de politie van vaststellingen gedaan inzake zwart werk verricht door de genaamde . Verder onderzoek wees uit dat betrokkene samen met haar man verbleven in de bewuste woning gelegen aan de te dewelke ingevolge hogergenoemd besluit van de burgemeester nog steeds ongeschikt en onbewoonbaar was verklaard.

Eerste beklagde verklaarde dienaangaande (stuk 12 strafdossier) : "(...) Ik ken 'en vanuit de café van mijn broer . Zij vertelde mij dat zij dakloos waren en op zoek waren naar een woning. Ergens in augustus 2009 heb ik hen aangeboden om als noodoplossing in mijn woning te verblijven. Dit was de bedoeling om daar maar tijdelijk te verblijven, tot ze voldoende geld hadden om een eigen woning te huren. Tot op heden verblijven ze er nog steeds (...)"

Derde beklagde verklaarde (stuk 13 strafdossier) : "(...) Ik vernam van mijn vader dat hij een koppel had voorgesteld om in de woning voorlopig te verblijven aangezien het koppel dakloos was. Ik was hiermee niet akkoord maar het ging toch door (...)"

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Met betrekking tot de feiten vermeld onder de tenlastelegging A, is de rechtbank van oordeel dat op basis van het gevoerde strafonderzoek, niet afdoende bewezen is als zou betrokkene rechtstreeks dan wel via een tussenpersoon als verhuurder, ter beschikkingsteller of onderverhuurder zijn opgetreden. De derde beklagde was op het ogenblik van de vaststellingen (19 mei 2009) nog geen eigenaar van de woning en ook uit het gesprek van de Wooninspectie met de Portugese bewoners blijkt niet dat derde beklagde boter op het hoofd heeft.

In de gegeven omstandigheden dient derde beklagde dan ook te worden vrijgesproken voor de feiten vermeld onder de tenlastelegging A.

In acht genomen alle elementen van het strafdossier waaronder de technische vaststellingen verricht door de Wooninspectie, de verklaringen van de eerste en derde beklagde alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting en bij gebreke aan verweer van de eerste, de tweede en de derde beklagde, is de rechtbank van oordeel dat afdoende is bewezen dat :

- de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B;
- de tweede beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging A;
- de derde beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging B met dien verstand dat – gelet op de vrijspraak voor de feiten vermeld onder de tenlastelegging A - de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt niet bewezen voorkomt.

4. STRAFTOEMETING

4.1

De in hoofde van de eerste beklagde bewezen geachte feiten zijn telkens de openvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf moet worden uitgesproken.

4.2

De straftoemeting moet in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en hun persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, hun leeftijd, hun gezinstoestand en hun arbeidssituatie voor zover dit aan de hand van het strafdossier de rechtbank bekend is.

4.3

De door de drie beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zij dienen, als verhuurders / ter beschikkingstellers van een kamerwoning, de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter vrijwaring van de kwaliteit en de veiligheid rigoureus te respecteren. De rechtbank wijst er op dat de betrokkenen hun individueel belang niet boven het algemeen belang, dat gebaat is met een naleving van deze normen zodat enerzijds vermeden wordt dat huurders/bewoners in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest en anderzijds een leefbare, minimale kwaliteit van bewoning wordt gegarandeerd, mogen laten prevaleren. Gestrengheid in de bestrafing is dan ook op zijn plaats.

De rechtbank tilt bijzonder zwaar aan het feit dat eerste en derde beklaagde het besluit van de burgemeester waarbij de woning ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard, als een vodge papier beschouwen en dit besluit gratis naast zich neerleggen door de woning te laten bewonen door derden. Dat eerste en derde beklaagde door hun onverantwoord gedrag daarmee de gezondheid en veiligheid van de bewoners op het spel zetten, is klaarblijkelijk van geen tel.

4.4

De eerste beklaagde is 43 jaar oud en beschikt over een bijzonder ongunstig strafrechtelijk verleden. Het rijkelijk gevuld strafregister (21 veroordelingen door de politierechtbank, vier correctionele veroordelingen en een veroordeling door het Hof van beroep) toont afdoende aan dat de eerste beklaagde lak heeft aan alle regels en normen die de samenleving beogen te ordenen. Niettegenstaande de diverse veroordelingen is eerste beklaagde nog steeds niet in staat zich normconform te gedragen.

De tweede beklaagde is thans 41 jaar en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

7° blad

De derde beklaagde is 22 jaar en beschikt niettegenstaande zijn jeugdige leeftijd reeds over een ongunstig strafverleden (drie veroordelingen door de politierechtbank en één correctionele veroordeling).

Door het verstek van de eerste, de tweede en de derde beklaagde heeft de rechtbank op heden geen zicht op hun actuele sociale en professionele situatie.

4.5

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de drie beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving beogen te ordenen op het gebied van het vrijwaren van de kwaliteit en veiligheid van verhuurde kamers.

4.6

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen aan de eerste, de tweede en de derde beklaagde van een effectieve hoofdgevangenisstraf en geldboete noodzakelijk, passend en opportuun.

4.7

4.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

8° blad

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De drie beklaagden worden elk veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

4.7.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste, de tweede en de derde beklagde elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (Ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011) en B.S. 27 januari 2012) 32,27 euro.

5. HERSTELVORDERING

5.1 Algemeen

Bij schrijven de dato 27 augustus 2008 maakte de Wooninspectie Oost-Vlaanderen een herstellvordering over aan het ambt van de Procureur des Konings waarbij een stopzetting van de verhuring en/of terbeschikkingstelling onder verbeurte van een dwangsom werd gevorderd (stuk 66 strafdossier). In haar zitting van 8 september 2009 sloot het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente zich aan bij voornoemde herstellvordering (stuk 83 strafdossier).

Naast de bewezen verklaarde inbreuken op het Kamerdecreet, blijkt uit het strafdossier dat er eveneens een stedenbouwkundige inbreuk voorligt, met name het omvormen zonder stedenbouwkundige vergunning van een eengezinswoning naar een kamerwoning.

De herstellvordering is uitgebracht met het oog op het verhogen van de woonkwaliteit en om te vermijden dat de bewoners/huurders in slechte omstandigheden zouden worden gehuisvest. Het bestaan van een stedenbouwkundige overtreding heeft echter zijn gevolgen voor de vorm en de door de rechtbank uit te spreken herstelmaatregel.

Immers, het opleggen van een "gebruikelijke" herstelmaatregel, met name het uitvoeren van werken aan het pand om het aan de woonkwaliteitsvereisten te laten voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nu strafpunten overblijven op het technisch verslag, zou een bestending van een stedenbouwkundig misdrijf in zich houden. Een vonnis kan geen wettige titel verschaffen op het plegen, instandhouden of het uitvoeren van een ander misdrijf.

5.2 De gevorderde herstelmaatregel

In termen van besluiten werd de door de Wooninspecteur gevorderde herstelmaatregel aangepast in die zin dat aan de overtreders zou worden bevolen om aan het pand een andere bestemming te geven of om het pand te slopen.

Bij wijzigingsdecreet van 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen (B.S. 04 mei 2011) werd deze alternatieve herstelmaatregel expliciet ingeschreven in artikel 17bis van het Kamerdecreet. Krachtens artikel 79 van voornoemd wijzigingsdecreet is deze nieuwe bepaling van toepassing vanaf 14 mei 2011.

Artikel 17bis, § 1 bepaalt :

Naast de straf kan de rechtbank de overtreder bevelen om werken uit te voeren om het goed, bedoeld in artikel 17, te laten voldoen aan de vereisten van artikelen 4, 6, 7 [7quater, 7quinquies, 7sexies] en 8. Als de rechtbank vaststelt dat het goed, vermeld in artikel 17, niet in aanmerking komt voor werken, beveelt ze de overtreder om er een andere bestemming aan te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om het te slopen, tenzij de sloop ervan verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen. Dat gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied het goed, bedoeld in artikel 17, zich bevindt...

Artikel 17bis van het Kamerdecreet treedt onmiddellijk in werking en is dan ook van toepassing vanaf 14 mei 2011, ook op hangende procedures. Het verbod op de retro-actieve toepassing van de strengere strafwet (artikel 2 Strafwetboek) is immers niet van toepassing op de niet-strafrechtelijke sancties en procedurewetten (C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocesrecht*,

10° blad

Antwerpen, Maklu, 2006, p. 109). De niet-strafrechtelijke sancties, zoals in casu de herstelmaatregel, kunnen dan ook worden toegepast vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe wet, en dit ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit.

Er werd tevens een uitvoeringstermijn van 10 maanden voorgesteld zodat enerzijds de drie beklaagden de tijd hebben om de nodige werken uit te voeren en anderzijds het vonnis dat de termijn bepaalt niet impliciet een tijdelijke verdere bestaanbaarheid van de inbreuken mag inhouden.

Tenslotte werd een dwangsom van 125 euro gevorderd per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn en werd om de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis verzocht.

5.3 Beoordeling

De rechtbank is dan ook van oordeel dat uit de materiële gegevens van het dossier afdoende blijkt dat de (aangepaste) herstellvordering van de woninginspecteur strookt met de wet en niet berust op machtsoverschrijding of machtsafwending zonder evenwel de gevorderde maatregel op haar opportuniteit te beoordelen. De 'klassieke' of 'gebruikelijke' herstelmaatregel (erin bestaande dat zou bevolen worden tot het uitvoeren van werken om aan de woonkwaliteitsvereisten te voldoen en het wegwerken van alle gebreken tot er nul strafpunten op het technisch verslag zouden overblijven) zou in casu inherent een bestending van een stedenbouwkundig misdrijf inhouden gelet op het feit dat de eensgezinswoning zonder stedenbouwkundige vergunning werd omgevormd tot een kamerwoning.

Om te beletten dat onderhavig vonnis een wettige titel zou verschaffen tot het plegen, instandhouden of uitvoeren van een ander misdrijf, dient de aan de eerste, tweede en derde beklaagde opgelegde herstellvordering als zodanig te worden omschreven waarbij het bewuste pand aan de minimale vereisten voldoet, hetgeen de toepassing van artikel 17bis van het Kamerdecreet impliceert en waarbij de eerste, de tweede en de derde beklaagde bijkomend worden veroordeeld tot het herbestemmen van het betrokken pand volgens een voor de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat.

Verder is de rechtbank van oordeel dat een dwangsom van 125,00 euro per dag per veroordeelde als een gepaste aansporing moet worden beschouwd voor de betrokkenen om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel dewelke binnen een termijn van TIEN MAANDEN vanaf de dag waarop huidig vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dient uitgevoerd te zijn. In casu bestaat er geen aanleiding tot het opleggen van een dwangsomtermijn in de zin van

11° blad

artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek en deze wordt door de rechtbank ook uitdrukkelijk uitgesloten.

Voorzover de nodige werken niet binnen de voormelde termijn van tien maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, werden uitgevoerd, wordt de wooninspecteur gemachtigd om van rechtswege in de uitvoering ervan te voorzien op kosten van de eerste, de tweede en de derde beklaagde.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat er in casu geen redenen voorhanden zijn om huidige veroordeling tot herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
art. 162, 179, 182, 184, 186, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 65, eerste lid, 66 en 100 van het Strafwetboek;
art. 1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten;
art. 28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993;
art. 58 van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke geweldsdaden;
art. 91 van het KB van 28 december 1950;

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK RECHTDOENDE BIJ VERSTEK,

1. De eerste beklaagde

VERKLAART de eerste beklaagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de enig de tenlasteleggingen A en B.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN JAAR en een GELDBOETE van DUIZEND EURO, verhoogd met 45 declemen (x 5,5), 5.500,00 euro bedragend.

12° blad

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

2. De tweede beklagde

VERKLAART de tweede beklagde : SCHULDIG aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

VEROORDEELT de tweede beklagde : voor dit feit tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO, verhoogd met 45 deciem (x 5,5), 2.750,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

3. De derde beklagde

SPREEKT de derde beklagde : VRIJ voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

VERKLAART de derde beklagde : SCHULDIG aan het feit omschreven onder de tenlastelegging B evenwel zonder de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt.

VEROORDEELT de derde beklagde : voor dit feit tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO, verhoogd met 45 deciem (x 5,5), 2.750,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Bijdragen - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoefde van eerste beklagde , tweede beklagde en derde beklagde , de verplichting uit om ELK éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciem verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke misdaden;

13° blad

LEGT de veroordeelden _____ en _____, ELK een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

VEROORDEELT eerste beklagde _____, tweede beklagde _____ en derde beklagde _____ tot elk tot 1/3 van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 251,10 euro.

HERSTELVORDERING

BEVEELT op vordering van de wooninspecteur zoals aangepast in zijn conclusie, neergelegd ter terechtzitting de 15 oktober 2012, de veroordeelden _____ en _____ tot zodanig herstel van het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____, waardoor het pand aan de minimale kwaliteitsvereisten voldoet.

STELT evenwel VAST dat het wegwerken van de gebreken aan de bewuste woning niet tot een wettige herstellvordering kan leiden aangezien zulks een bestending van een bestaande stedenbouwkundige inbreuk met zich zou meebrengen.

ZEGT derhalve VOOR RECHT dat de veroordeelden _____ en _____, overeenkomstig artikel 17bis van het Kamerdecreet ertoe worden verplicht over te gaan tot het herbestemmen van het bewuste pand volgens een door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat en dit binnen een TERMIJN van TIEN MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

BEVEELT dat voor het geval voornoemd pand niet binnen de opgelegde termijn werd hersteld, de wooninspecteur, ambtshalve in de uitvoering ervan zal kunnen voorzien.

ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van wooninspecteur, een DWANGSOM van 125,00 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en per veroordeelde en ZEGT tevens VOOR RECHT dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals voorzien artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

WIJST het meergevorderde af als ongegrond.

14° blad

WIJST de veroordeelden er op dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis, wat betreft de uitgesproken effectieve gevangenisstraf zoals hoger in dit vonnis bepaald, zal geschieden overeenkomstig de bepalingen van de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en dit in zoverre de bepalingen van voornoemde wet op het ogenblik van de strafuitvoering in werking zullen zijn getreden.

Overeenkomstig de aldus in werking getreden bepalingen van deze wet zal de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf zoals hoger in dit vonnis bepaald eventueel kunnen geschieden volgens de modaliteiten die worden bepaald door de strafuitvoeringsrechtbank, de strafuitvoeringsrechter of door de Minister van Justitie.

Voor het geval de partijen niet aanwezig zijn op het ogenblik van de uitspraak gelden de huidige vermeldingen als inlichting bij kennisname van dit vonnis (lezing van dit vonnis of kopie ervan).

* * *

VORDERING TOT ONMIDDELLIJKE AANHOUDING.

Het Openbaar Ministerie vordert de onmiddellijke aanhouding te bevelen van de 1ste veroordeelde

Beklaagde verscheen niet, noch iemand voor hem;

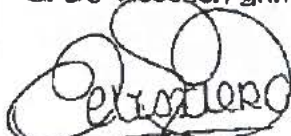
De Rechtbank stelt dat er geen gronden zijn om in te gaan op de vordering van het Openbaar Ministerie tot de onmiddellijke aanhouding van 1ste veroordeelde

15° blad

**ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING VAN
ZESENTWINTIG NOVEMBER TWEEDUIZEND EN TWAALF**

Aanwezig :

- E. Bötting, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
- A. De Cauwer, substituut-Procureur des Konings,
- G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

E. BÖTING

